

2. søndag i fasten

Da de kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?« Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.« Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!«

Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.« Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.« Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!«

Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op.

Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.«

Mark. 9,14-29

Jeg tror, hjælp min vantro

MOGENS G JENSEN

Tanken

Jesus har lige været oppe på et bjerg sammen med de tre disciple Peter, Jakob og Johannes. Her har de set en flig af himlen åbne sig for dem, og alt stod i et forklaret lys. Og alt var godt. Og så kan det ellers nok være, at virkeligheden ramte dem som en spand kold vand i hovedet, da de kom ned fra bjerget. Dernede, tilbage på jorden,

mødes de af en flok fortvivlede disciple, der har forsøgt at helbrede en dæmonbesat dreng. Og Jesus konfronteres med vantroen i form af den syges far. Jesus bliver vred – vel egentlig både på sine samtidige og på sine disciple. Og da de bagefter uddrivelsen spørger Jesus, hvorfor de ikke kunne drive dæmonen ud af drengen, svarer Jesus med ordene: ‘Den slags kan kun drives ud ved bøn.’

Troen

En anekdote fortæller om en mand, som gik langs en klippekant. Han kommer for tæt på og falder ud over kanten. Heldigvis når han at gribe fat i en gren, som stikker ud fra et træ, på vej ned i afgrunden. Han kan hverken komme op eller ned. Da begynder han at råbe om hjælp: ‘Hjælp, er der nogen, der kan hjælpe mig’, råber han. ‘Ja, jeg er her,’ lyder en røst nedefra. ‘Jeg kan se dig, kan du høre mig?’ ‘Ja, jeg kan’, svarer manden lettet. ‘Men hvem er du, og hvor er du?’ ‘Jeg er Herren’, svarer stemmen. ‘Herren, du mener Gud?’ ‘Ja, det er mig’, siger stemmen. ‘Kære Gud, vil du ikke nok hjælpe mig. Jeg lover, at hvis du hjælper mig, vil jeg blive et bedre menneske, og jeg vil tjene dig hver eneste dag fra nu af.’ ‘Tag det roligt med løfterne, og lad os nu se at få dig godt ned igen. Nu skal du høre, hvad du skal gøre. Bare gør, som jeg siger’, sagde Gud. ‘Jeg vil gøre hvad som helst, du beder mig om’, sagde manden. ‘Ok, så giv slip på grenen, og jeg vil gribe dig’, sagde stemmen. ‘Hvad’, sagde den forulykkede. Gud sagde: ‘Giv slip på grenen. Stol på mig.’ Så var der stille et øjeblik, inden den forulykkede mand råbte: ‘Er der ingen andre, der kan hjælpe mig?’

Det er ikke let at give slip på sig selv og de tørre grene, vi som mennesker ellers så ofte klynger os til. Tørre grene der ikke kan yde nogen virkelig hjælp, når det stormer omkring os. Det er så svært at give slip og bare satse alt på Gud, og stole på, at alt er muligt for ham. Troen handler ikke blot om noget, vi kan klynge os til, men den handler om en levende relation, et tillidsforhold hvor vi er nødt til at lade os gribe af en anden, som er stærkere end os.

Ligesom ånden river og slider i drengen, sådan river og slider vantroen i faren. Siden sønnen var lille, har han set, hvordan ånden har hindret sønnen i at høre og tale. Han har konstant måttet overvåge sin søn, så han ikke bragte sig selv i ulykke. Hvor meget lidelse har denne mand ikke måttet gennemgå?! Hans tillid til, at der kan ske en forandring, er tyndslidt. Og Jesu disciple var næppe de første, der ikke kunne hjælpe.

Jesus ved, at han står over for to uddrivelser. Sønnen plages af en ond ånd, og faren plages af en ond vantro. Jesus henvender sig først til faren. ‘Alt er muligt for den, der tror.’ Der er sandelig god grund til farens tvivl. Han er blevet skuffet så mange gange før. Han er hårdt prøvet. Men hvor forståelig farens skepsis end er, så har vantro og mistillid alligevel fået overtaget i hans sind. Nu vil Jesus drive vantroen og mistilliden ud af ham og give ham ny tillid til Gud.

Og faren erkender sin manglende tro og tillid. Intet er muligt for ham. Han er magtesløs. Men i sin desperation råber faren denne selvmodsige bøn til Jesus: 'Jeg tror, hjælp min vantro.' Vantroen lever af det lille ord 'hvis'. 'Hvis du kan gøre noget'. 'Hvis Gud findes.' 'Hvis Gud hører min bøn.' 'Hvis Gud holder det, han lover.' Det lille ord er som giften fra Djævelens første fristelse af mennesket: 'Mon Gud har sagt?' Der skal ikke andet end en lille sprække til, for at giften kan trænge ind og besætte et menneske indefra og fylde det med vantro og mistillid til Gud.

'Alt er muligt for den, som tror.' Det er Jesu udfordring til farens mistillid og mangel på tro. Hvad nu, hvis din mistillid til Gud er ubegrundet? Hvad nu, hvis troen har ret? Så er der jo al mulig grund til at give slip på det, du klynger dig til, og lade Gud redde dig. En har engang sagt, at ingen falder så dybt, at han ikke falder i Guds hænder. Det kan godt være, du falder og falder dybt. Men du kan aldrig falde så dybt, at Guds hånd ikke kan nå ned og gribe dig. Det må du have lov til at tro på, når Gud beder dig give slip på det, som du desperat klynger dig til i din nød. Så må du vove at give slip på det, og kaste dig i Gud arme.

Findes der dæmoner, der kan besætte et menneske og erobre herredømmet i dets sind, tanke og handling? Jeg tror, vi må sige, at det er en sjælden forekomst her i vores stadig lidt kristne Danmark. Men efterhånden, som det kristelige bare viser sig at være et tyndt lag fernis, så må vi regne med, at deciderede dæmonbesættelser bliver mere almindelige. Jeg har selv oplevet noget af denne virkelighed tre gange i min tid som præst. I forbindelse med tv-udsendelsen 'Åndernes magt' kom jeg i kontakt med mennesker, som efter min vurdering trængte til mere end psykiatrisk hjælp.

'Den slags kan kun drives ud ved bøn,' siger Jesus som forklaring på, at disciplene er magtesløse over for den dæmonbesatte dreng. Vi tror let, at troen er en styrke hos os. Men troens styrke ligger ikke i troen selv, men i ham, som troen retter sig imod.

Udfordringen

Oplever du det nogle gange, som om dit liv hænger i en tynd tråd? Tør du så slippe det, du holder fast i og lade dig falde i Guds hænder?